

18th
S-FEST

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ร่วมกับ สมาคมผู้กำกับภาพยนตร์ไทย
ขอเชิญชวนประกวดภาพยนตร์สั้นระดับอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 18

“ถ้าโลกนี้มีของขวัญพิเศษ”

PRODIGY of LIFE

โล่รางวัลชนะเลิศจากนายกสมาคมผู้กำกับภาพยนตร์ไทย

เงินรางวัลรวมมูลค่ากว่า 50,000 บาท พร้อมประกาศนียบัตร

ดาวน์โหลดใบสมัครและสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

Facebook: S-Fest

เบอร์โทรศัพท์: 092-884-9637 ,
085-149-1562 , 096-620-5901

ส่งผลงานได้ตั้งแต่วันที่ - 25 มีนาคม 2563

ที่แขนงวิชาภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล กลุ่มสาขาניתศศาสตร์

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

เลขที่ 1 ถนนอุ้งนอก แขวงจวธิระ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

- มหัทศจรรย์แห่งช่วงเวลา -

นางสาวสุกัญญา ปันน้อย

นางสาวนฤมล ชูอำนาจ

นายวิศรุต บัวเพียร

นางสาวศิริฎกร ผืนผา

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรนิเทศศาสตร์

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

ผศ.กรกฎ จำเนียร ที่ปรึกษา

ครอบครัวเป็นสังคมที่เล็กที่สุด แต่ปัญหาครอบครัวกลับเป็นปัญหาที่ละเอียดอ่อนและมีผลกับจิตใจมนุษย์อย่างเรามากที่สุด ดังเรื่องราวของหญิงสาวคนนี้เธอโตมาด้วยการเลี้ยงดูของบรรดาญาติๆ เนื่องจากปัญหาพ่อแม่แยกทางกัน เธอได้พบเจอผู้คนมากมายแต่แทบจะไม่มีคนที่รู้จักตัวตนของเธอจริงๆเลย เมื่อรู้สึกโดดเดี่ยวและหันไปหาใครไม่ได้ เขาคอนั้นเป็นคนเดียวที่เข้าใจเธอและนี่คือจุดเปลี่ยนของชีวิตเธอคนนี้ จากเด็กสาวไร้เดียงสา สู่บทบาทของคุณแม่วัยใสเธอจะรับมือกับมันยังไง แล้วถ้ามีโอกาสย้อนเวลากลับไปล่ะ ?

ระหว่างกลับบ้าน

หลังเลิกเรียนมายและเพื่อน ๆ กำลังแยกย้ายกันกลับบ้าน

*เสียงโทรศัพท์ดัง

ปลายสาย: “ทำไมยังไม่ถึงบ้านอีก เลิกเรียนตั้งแต่กี่โมง เป็นสาวเป็นนาง รีบกลับมาเดยนะข้าวก็ยังไม่หุง เดียวคนอื่นกลับมา เขาจะกินอะไรกัน”

มาย: “นี่ไงกำลังกลับโทรมาแทนที่จะพูดดี ๆ กันบ้าง” *อารมณ์หงุดหงิด//ตัดสาย

มาย: “เห้ย พวกแกเราไปก่อนนะป้าโทรมาตามแล้วอะ”

เพื่อน 1 : “เฮอ ๆ รีบกลับเหอะเดี๋ยวก็โดนว่าอีกหรอก”

มาย: “เฮอโทษทีวะ กลับละบาย”

เพื่อน 1, 2, 3 : “ยังงี้ถึงแล้วบอกด้วยนะบาย”

“จะเข้ามาหาลัยอยู่ป่ามันยังไม่ปล่อยอีกหรววะ เป็นฉันนะอึดอึดตายเลย ไปกันเถอะพวกเรา”

(เสียงเพื่อน ๆ พูดกัน) (มายได้ยิน)

บ้านมาย

ป้า: “กลับมาแล้วหรรคุณนาย แหม่กว่าจะถึงบ้านนะจะมีดจะคำอยู่แล้วมัวแต่เที่ยวละสีท่า”

(มายมองนาฬิกา 17.00 น.)

มาย: “มีดอะไรกันป้าเพิ่งจะ 5 โมง กลับมากับบ่น ๆ จะคุยกันดีดีสักวันไม่ได้เลยนะ”

(วางกระเป๋าเดินไปในครัว)

ป้า: “แหม่ ฉันบ่นนิดบ่นหน่อยพูดอะไรไม่ได้เลยนะ พอโตขึ้นหน่อยสั่งสอนไม่ได้แล้ว น่าจะส่งไปอยู่กับ

พ่อแกดีไหมละแบบนี้”

*ปัง! เสียงมายปิดหม้อหุงข้าว

มาย: “อีกแล้วนะป่า ถ้าไม่อยากเลี้ยงมายมากก็ไม่ต้องเลี้ยง” (หยิบกระเป๋าดินขึ้นบ้าน)

ป่า: “โอมมาย อี้เด็กคนนี้นั้นวันยิ่งเอาใหญ่เหมือนพ่อแม่แกไม่มีผิด” เสี่ยงป่าบนตามหลัง

(เป็นฉากที่แสดงถึงการทะเลาะกันโดยไม่มีเสียง)

---

*เสียงนาฬิกาปลุก 7: 30 น.

มาย: “สายแล้ว ๆ ตาย ๆ ”

มายลุกขึ้นแต่งตัวอย่างเร่งรีบแล้วออกจากบ้านไปป่ากำลังทำกับข้าวอยู่ในครัว มายเห็นป่าแต่ไม่ได้ยก

มือไหว้เนื่องจากยังโกรธอยู่ เมื่อมายออกจากบ้านไปแล้วป่าเดินมาดูแซนวิชที่ทำไว้ให้แต่มายไม่กิน

*ทำหน้าที่เศร้าหน่อย ๆ

ฉากบ้านมาย

โบ๊ทมาส่งมายแต่เห็นป่ายืนรออยู่โบ๊ทจึงจอดกลางซอย มายลงจากรถ ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วเดินเข้าบ้านป่ามองมายด้วย
สายตาที่โกรธเป็นอย่างมาก

ป่า “ไปไหนทำไมเพิ่งกลับบ้าน (เงียบ) ฉันทามแกไม่ได้ยินหรือ (เงียบ) ไ้มมาย!! ”

มาย “ใจคอกลับมาบ้านจะถามแต่คำถามนี้ใช้ใหม่ป่า กลับมาจากโรงเรียนก็ไปโรงเรียนไง”

ป่า “โรงเรียนน่าอะไรกันไปทางนั้น ฉันไปตลาดมาเมื่อก็มีคนบอกเห็นแกไปกับผู้ชายไอโบ๊ทนั่นอีกใช้ใหม่”

(เป็นฉากที่แสดงถึงการทะเลาะกันโดยไม่มีเสียง) (ทะเลาะรุนแรง)

ฉากข้างทาง

มายทักหาโบ๊ท/เสียงมายร้องไห้

โบ๊ท “คิดถึงหรือค่าบบ”

มาย “ส่งสติ๊กเกอร์ร้องไห้ โบ๊ทมารับมายหน่อยได้ไหม เขาไล่มายแล้ว มายไม่มีใครแล้ว (ร้อง)”

โบ๊ท “มายมายใจเย็นๆนะ มายบอกโบ๊ทมาก่อนว่ามายอยู่ไหนแล้วโบ๊ทไปรับ”

มาย “ตอนนี้มายอยู่น้ำซอຍ โบ๊ทมาเลยนะมายไม่ไหวแล้ว (ร้อง)”

โบ๊ท “โอเค ๆ” ขับรถมาหามาย

มายวิ่งเข้าไปกอดโบ๊ทและร้องไห้

โบ๊ท “มายใจเย็นๆ นะแล้วค่อยๆ เล่าให้โบ๊ทฟังว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

มาย “โบ๊ทช่วยพาเราไปจากที่นี่ได้ไหมเราไม่อยากจะเจอใครอีกแล้ว”

ฉากหอโบ๊ท

(ไม่มีบทพูด มายและโบ๊ทพูดคุยกันอย่างมีความสุข)

ปัง ปัง !! เสียงเคาะประตูอย่างหนัก

ป้า “เปิดเดี๋ยวนี้นะ ฉันบอกให้เปิด”

มายกับโบ๊ทตื่นขึ้นมาอย่างตกใจ ทั้งสองมองหน้ากัน

โบ๊ทเปิดม่านดูว่าใครมาเคาะ เป็นป้าและแม่ของโบ๊ท

แม่โบ๊ท “แกทำอะไรไม่ไว้หน้าฉันเลยนะ นี่ก็เหมือนกันใจง่ายมานอนกับผู้ชายแบบนี้ได้ยังไงยังเรียนกันอยู่แท้ๆ”

ลากโบ๊ทกลับบ้าน

ป้า “เป็นไง สะใจแกหรือยังใครคนอื่นมาขึ้นชื่อน้ำตาว่า่าง่ายกลับบ้านได้หรือยัง” มายร้องไห้

บ้านมาย

(แซท)

โบ๊ท “เราต้องย้ายไปเรียนที่อื่นแล้วนะ”

มาย “แล้วเราล่ะโบ๊ท?”

โบ๊ท “เรายังเด็กกันอยู่มากนะมาย อายุแค่นี้เองเราจะอยู่กันได้ยังไง”

มาย “แล้วเรื่องเมื่อคืนละโป๊ท”

โป๊ท “เราขอโทษนะมาย แต่แม่เรายื่นคำขาดแล้วเราเสียใจนะ”

มายร้องไห้

บ้านมาย ไม่มีบทพูด

นั่งเย็บกระโปรงแต่ไม่เรียบบร้อย (ป่าเห็น) มายขึ้นไปนอน ป่าหยิบกระโปรงมาเย็บให้มาย

ตื่นเข้ามามายจึงรู้ว่าป่าแอบมาเย็บกระโปรงให้ตนเอง มายจึงรู้สึกผิดและคิดย้อนกลับไปว่าป่ารักตนเองมากมายจึงคิดที่จะเปลี่ยนตัวเอง

3เดือนผ่านไป

ป่า “กินแล้วนอนกินแล้วนอนเริ่มจะพีแล้วนะ” ป่าทักมายก่อนจะเข้าไปทำกับข้าว

ขณะทำกับข้าว

ป่า “มาย มานี่หน่อยช่วยเด็ดใบกระเพราหน่อย”

มายเข้ามาในครัวและรู้สึกมีนหัวมากจากกลิ่นอาหารที่ดีกัน

มายรีบวิ่งไปหิ้งน้ำ “อ้วก”

ป่าตามมา “เค้าเป็นอะไร”

มายป่าต้มอะไร “เหม็นไปหมด”

ป่าเริ่มเอ๊ะใจจึงไปซื้อที่ตรวจมาให้มาย

ฉากมายตรวจครรภ์

มายลุ้นและร้องไห้ มายออกจากห้องน้ำมาและขอโทษป่า ป่าก็ร้องไห้

2ปีถัดมา

สวนสาธารณะ (วค.)

มายพาลูกมาเดินเล่นแต่ดันไปเจอเพื่อนสมัยเรียน มายและเพื่อนทักทายกัน

ซี “อ่าวมาย”

มายยิ้ม “สบายดีนะซี”

ซี “สบายดี มายเรียนที่ไหนล่ะ”

มายยิ้ม แล้วมองไปที่ลูก

ซี “เห้ยเราขอโทษลืมไปเลย ยังไงเราไปก่อนนะ” ซีนเดินไปหาเก็บและเก็บ

ทั้ง3คน ชุบชิบกันแล้วหันกลับมามองมาย มายเองก็รู้สึกไม่ดีเท่าไร มายเดินไปเรื่อย ๆ จนเจอยายคนหนึ่งกำลังล้มอยู่

“เอ้ ทำไมไม่มีใครช่วยเลยนะ” มายคิดในใจพร้อมเดินไปช่วยคุณยาย

“ขอบคุณนะจ๊ะ” ยายพูดพร้อมยื่นอะไรบางอย่างให้กับมาย “ทุกคนเมื่อตีตกลับใจไปแก้ไขในสิ่งที่ทำแล้วชีวิตหนูจะเปลี่ยนไปตลอดกาล” มายมองสร้อยนั้นด้วยความสงสัย แต่เมื่อยายเงยหน้าขึ้นคุณยายก็หายไปแล้ว

บ้านมาย

มายและลูกกลับมาถึงบ้าน

ป้า “อ่าวมากันพอดีนี่มายของโปรดเราป้าไปตลาดมานึกขึ้นได้ว่าเราชอบเลยซื้อมาฝาก”

มายยิ้ม “เดี๋ยวมายพายายหนูไปอาบน้ำก่อนนะป้าเล่นจนจนเหงื่อออกเต็มไปหมด”

มายพูดจบพร้อมเดินขึ้นบ้าน

ฉากจบ

คืนนั้นมายทบทวนคิดอยู่กับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้

“ถ้าเราใส่ชุดนักศึกษาบางจะเป็นยังไงนะ ป้าคงดีใจ” มายคิดในใจ

“ทุกคนเมื่อตีตกลับไปแก้ไขในสิ่งที่ทำแล้วชีวิตหนูจะเปลี่ยนไปตลอดกาล” เสียงยายคนนั้นลอยมา

“ไอสิ” มายหยิบสร้อยคอที่ได้มาในวันนั้นขึ้นมาดู “มันคืออะไรกันของวิเศษหรือ..แล้วทำไมฉันไม่ลองใช้มันละ” มายคิดได้ อย่างนั้นคิดเดิมตั้งใจที่อธิฐานขณะเดียวกันลูกของมายก็ละเมอมาถูกตัวมายพอดี

“ชีวิตหนูจะเปลี่ยนไปตลอดกาล” เสียงยายลอบมาอีกครั้ง “จริงสิถ้าทุกอย่างย้อนกลับไปยายหนูละ”

มายมองหน้าลูกและนั่งเงิบอยู่ครู่ใหญ่ มายคิดถึงเวลาดี ๆ ระหว่างตนเองลูกและป่า “จริง ๆ ตอนนี้มีมันก็ดีอยู่แล้วนะ”

มายหยิบสร้อยขึ้นมาอีกครั้ง พร้อมกับอธิฐาน “ฉันขอ....” ตัดจบ

“ถ้าเป็นคุณละคุณจะเลือกอะไร?”

ภาพป่ามายและลูกของมายหยอกล้อกันอย่างมีความสุขภาพ

---

*เริ่มเบลอ

“ทุกคนล้วนมีสิ่งที่มีห้ศจรรยอยู่กับตัว สิ่งนั้นไม่ใช่ของวิเศษอะไร มันคือความรัก ความสุขรอยยิ้มที่มีในทุก ๆ วันนั้นแหละคือสิ่งมีห้ศจรรยในชีวิตของเราแล้ว ลมหายใจ หัวใจ

ชีวิตเราก็เปรียบเสมือนผ้าขาว ส่วนความทรงจำที่เลวร้ายก็คือสีดำที่แปดเปื้อนอยู่บนผ้าขาว แม้ว่าผ้าผืนนี้อาจจะมีรอยเลอะเปรอะเปื้อนอยู่บางมันเหมือนกับลวดลายบนผ้าเท่านั้น อดีตคือสิ่งที่ตกแต่งเราให้เติบโตขึ้นมาเพื่อแสวงหาความสุข หากเรามองแต่อดีตที่เป็นสีดำ เราคงไม่เข้าใจว่าสิ่งมีห้ศจรรยในชีวิตจริงมันเป็นอย่างไร”